

R O M Â N I A
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
SECȚIA DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

Decizia nr.3755

Dosar nr..X.3

Ședința de la 24 noiembrie 2015

Președinte:	X	- Judecător
	X	- Judecător
	X	- Judecător
	X	- Magistrat asistent

&&&

S-au luat în examinare recursurile declarate de .X. împotriva încheierii de ședință din 30 octombrie 2013 și a Sentinței .X. din 29 ianuarie 2014 și .X. împotriva aceleiași sentințe a Curții de Apel .X. - Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Dezbaterile și susținerile părților au avut loc în ședința publică din data de 27 octombrie 2015, fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată care face parte integrantă din prezenta, când Înalta Curte, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru data de 10 noiembrie 2015 și ulterior la data de 24 noiembrie 2015, când a hotărât următoarele:

ÎNALTA CURTE

Asupra recursurilor de față;

Din examinarea lucrărilor din dosar, constată următoarele:

Circumstanțele cauzei. Obiectul cererii

Prin cererea înregistrată pe rolul Curții de Apel .X. -Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, reclamanta .X., în contradictoriu cu pârâta Agenția Națională de Administrare Fiscală - Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor, a solicitat

anularea următoarelor acte administrative fiscale: Decizia nr. 487/18.12.2012 emisă de Agenția Națională de Administrare Fiscală -Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor, Decizia de nemodificare a bazei de impunere nr. .X./26.04.2012 emisă de Direcția Generală a Finanțelor Publice a județului .X., Raportul de inspecție fiscală nr. .X./26.04.2012, Decizia de impunere nr. .X./17.02.2011 emisă de Direcția Generală a Finanțelor Publice a municipiului .X. și Raportul de inspecție fiscală nr. .X./17.02.2011.

Soluția instanței de fond

Prin sentința .X. din 29 ianuarie 2014, Curtea de Apel .X. - Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a admis excepția inadmisibilității capetelor de cerere având ca obiect anularea Deciziei privind nemodificarea bazei de impunere nr. .X./26.04.2012, a Raportului de inspecție fiscală .X./24.04.2012, Deciziei de impunere nr. .X./17.02.2011 și a Raportului de inspecție fiscală nr. .X./17.02.2011 și a respins aceste capete de cerere ca inadmisibile; a respins în rest acțiunea formulată de reclamanta .X., în contradictoriu cu pârâta Agenția Națională de Administrare Fiscala - Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor, Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice .X. și .X., ca neîntemeiată.

Recursul

Împotriva hotărârii pronunțate de instanța de fond au declarat recurs pârâatul .X., acesta solicitând admiterea recursului, casarea sentinței recurate și trimiterea cauzei spre rejudecare, precum și .X., care a solicitat, în principal, admiterea recursului, casarea în parte a sentinței recurate și, în rejudecare, admiterea cererii cu consecința anulării Deciziei nr. 487/18.12.2012 emisă de Agenția Națională de Administrare Fiscală -Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor, iar în subsidiar, casarea în parte și trimiterea cauzei spre rejudecare la instanța de fond în vederea soluționării în fond a capătului de cerere privind anularea Deciziei de impunere și a RIF, precum și a capătului de cerere privind anularea Titlului executoriu nr. .X./23.02.2012.

La data de 24 martie 2014, recurentul .X. a depus o cerere, intitulată cerere completatoare a recursului declarat, arătând că

declară recurs și împotriva încheierii de ședință din data de 30.10.2013, prin care a fost introdus în cauză în calitate de pârât, încadrând în drept acest motiv de recurs în dispozițiile pct. 8 ale art. 488 Cod procedură civilă.

În dezvoltarea motivelor de recurs, recurenții au susținut în esență că în mod greșit instanța de fond a apreciat ca fiind legală Decizia nr.487/18.12.2012 emisă de Agenția Națională de Administrare Fiscală – Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor și a respins ca neîntemeiată cererea de anulare a acesteia.

Procedura în fața instanței de recurs

Prin Încheierea din Camera de Consiliu din data de 28 mai 2015 au fost admise în principiu recursurile declarate de .X. și .X..

Considerentele și soluția instanței de recurs

Analizând cererile de recurs, motivele invocate subsumate cazului de casare prevăzut de art. 488 alin.(1) pct.8 Cod procedură civilă, Înalta Curte constată că se impune casarea acesteia, pentru considerentele expuse în continuare.

Recurenta-reclamantă .X. a supus controlului de legalitate exercitat de instanța de contencios administrativ și fiscal solicitând anularea următoarelor acte administrativ fiscale: Decizia nr.487/18.12.2012 emisă de Agenția Națională de Administrare Fiscală – Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor, Decizia de nemodificare a bazei de impunere nr. .X./26.04.2012 emisă de Direcția Generală a Finanțelor Publice a Județului .X., Raportul de inspecție fiscală nr. .X./26.04.2012, Decizia de impunere nr. .X./17.02.2011 emisă de Direcția Generală a Finanțelor Publice a Municipiului .X. și Raportul de inspecție fiscală nr..X./17.02.2011.

Prin Decizia nr. 487/18.12.2012 emisă de Agenția Națională de Administrare Fiscală-Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor verificând contestația formulată de reclamantă împotriva actelor administrativ fiscale a constatat:

1.necompetența materială de a soluționa contestația acesteia în ceea ce privește Decizia de nemodificare a bazei de impunere nr. .X./26.04.2012 emisă de Direcția Generală a Finanțelor Publice a

Județului .X. în baza Raportului de inspecție fiscală nr. .X./26.04.2012 și s-a dispus transmiterea contestației pentru soluționarea contestației împotriva acestor acte administrativ fiscale Direcției Generale a Finanțelor Publice a Județului .X.;

2.necompetența materială de a soluționa contestația formulată împotriva Titlului executoriu nr..X./23.02.2012, ca acte de executare emise de Direcția Generală a Finanțelor Publice a Județului .X. – Administrația Finanțelor Publice a Orașului .X., competența aparținând instanței de judecată;

3.în ceea ce privește contestația formulată de reclamantă împotriva Deciziei de impunere nr. .X./17.02.2011 emisă de Direcția Generală a Finanțelor Publice a Municipiului .X. Administrația Finanțelor Publice a Sectorului 2 .X. în baza Raportului de inspecție fiscală nr..X./17.02.2011, aceasta a fost respinsă reținându-se că a fost formulată de o persoană lipsită de calitatea de a contesta și ca nedepusă în termen.

Verificând legalitatea primelor două puncte din decizia atacată, prima instanță a concluzionat că soluția adoptată de organul de soluționare a contestațiilor este legală în raport cu dispozițiile legale incidente privind competența materială a acestuia.

Această concluzie este împărtășită și de instanța de recurs, având în vedere dispozițiile art. 209 alin.(1) lit.a) din OG nr.92/2003 republicată, cu modificările și completările ulterioare, competența de soluționare fiind declinată în favoarea organului emitent respectiv Direcția Generală a Finanțelor Publice .X. în ceea ce privește Decizia de nemodificare a bazei de impunere nr. .X./26.04.2012 emisă în baza Raportului de inspecție fiscală nr. .X./26.04.2012.

De asemenea este corectă și soluția de la pct.2 din decizia contestată privind competența de soluționare a contestației formulată de recurenta-reclamantă împotriva Titlului executoriu nr. .X./23.02.2012 și a somației nr. .X./23.02.2012) competența de soluționare aparținând instanței competente conform dispozițiilor

art. 172 alin.(1), (3) și (4) din OG nr.92/2003 republicată, fiind acte de executare .

În ceea ce privește pct.3 al Deciziei nr. 487/18.12.2012 având ca obiect soluționarea contestației recurente-reclamante împotriva Deciziei de impunere nr..X./17.02.2011 emisă de Direcția Generală a Finanțelor Publice .X. prin care s-a stabilit suplimentar de plată suma totală de .X. lei, reprezentând taxă pe valoare adăugată în sumă de .X. lei și majorări de întârziere în sumă de .X. lei aferente taxei pe valoare adăugată și a Raportului de inspecție fiscală nr..X./17.02.2011 în baza căruia a fost emisă această decizie, instanța de control judiciar constată că soluția judecătorului fondului prin care reține legalitatea respingerii contestației, ca fiind formulată de o persoană fără calitate și ca nedepusă în termen este greșită, în cauză fiind incident motivul de recurs prevăzut de dispozițiile art. 488 alin.1 pct.8 Cod procedură civilă.

Astfel, în ceea ce privește lipsa calității procesuale active a recurente-reclamante, Înalta Curte constată că instanța de fond a făcut o interpretare și aplicare greșită a dispozițiilor art. 205 alin.(2) și 206 alin.(1) lit.e) din OG nr.92/2003 republicată, cu modificările și completările ulterioare, în forma aplicabilă la data depunerii contestației.

Potrivit art. 205 alin.2 din ordonanța menționată: „(2) Este îndreptățit la contestație numai cel care consideră că a fost lezat în drepturile sale printr-un act administrativ fiscal sau prin lipsa acestuia” iar conform art. 206 alin.(1) lit.e) „(1) Contestația se formulează în scris și va cuprinde: e) semnătura contestatorului sau a împuternicitului acestuia, precum și ștampila în cazul persoanelor juridice. Dovada calității de împuternicit a contestatorului, persoană fizică sau juridică se face potrivit legii”.

Din perspectiva acestor dispoziții legale rezultă că recurenta-reclamantă are calitate procesuală activă în ceea ce privește contestarea deciziei de impunere fiscală emisă pe numele soțului său, întrucât aceasta este lezată în drepturile sale prin actul administrativ fiscal atacat, act prin care au fost stabilite obligații fiscale suplimentare reprezentând TVA datorat pentru vânzările

de imobile (terenuri și terenuri cu construcții edificate) astfel cum s-a reținut din Raportul de inspecție fiscală nr..X./17.02.2011 pentru perioada verificată 2006-2009, vânzări care au fost efectuate fie de recurenta-reclamantă singură sau împreună cu soțul său din patrimoniul comun, având în vedere coproprietatea devălmașă asupra bunurilor dobândite în timpul căsătoriei .

Astfel fiind, instanța de control judiciar constată că în mod eronat prin sentința atacată judecătorul fondului a reținut că recurenta-reclamantă nu ar avea calitate procesuală activă deși aceasta îndeplinește condiția legală impusă de dispozițiile art. 205 alin.(2) din OG nr. 92/2003, respectiv este o persoană lezată în drepturile sale printr-un act administrativ fiscal.

O interpretare contrară a prevederilor legale aplicabile ar lipsi pe recurenta-reclamantă de dreptul de acces la o instanță cât și de dreptul de a beneficia de un recurs efectiv pentru a se plânge de încălcarea drepturilor sale (pe terenul art. 13 din CEDO), mai ales în contextul în care debitul pentru care îi este atrasă răspunderea – având în vedere tranzacțiile imobiliare efectuate vizând bunuri deținute în coproprietate devălmașă, dobândite în timpul căsătoriei cu contribuabilul .X. – are o valoare foarte mare, respectiv .X. lei, reprezentând taxă pe valoare adăugată în sumă de .X. lei și majorări de întârziere aferente în sumă de .X. lei.

În ceea ce privește termenul pentru introducerea contestației administrative Înalta Curte, contrar opiniei judecătorului fondului reține că termenul de 30 de zile prevăzut de art. 207 alin.(1) din OG nr.92/2003 republicată, cu modificările și completările ulterioare, a fost respectat de recurenta-reclamantă.

În speță, actele administrativ-fiscale vătămătoare pentru recurenta-reclamantă nu au fost comunicate acesteia, fiind emise pe numele soțului respectiv recurentul-pârât .X., iar aceasta a luat cunoștință de existența actelor respective la data de 26.04.2012 când i-au fost înmânate Raportul de inspecție fiscală .X./24.04.2012 și Decizia privind Nemodificarea bazei de impunere nr. .X./26.04.2012 , acte fiscale emise de Agenția Națională de Administrare Fiscală-Direcția Generală a Finanțelor

Publice .X. având ca Anexă 2 Raportul de inspecție fiscală nr. .X./17.02.2011 încheiat pe numele persoanei fizice .X., precum și Decizia de impunere nr. .X./17.02.2011.

Cum recurenta-reclamantă a contestat atât decizia de impunere nr..X./17.02.2011 cât și Raportul de inspecție fiscală nr..X./17.02.2011, la data de 16.05.2012, rezultă că în speță a fost respectat termenul de 30 de zile prevăzut de dispozițiile art. 207 alin.(1) din OG nr.92/2003 republicată, termen care a început să curgă de la data luării la cunoștință, având în vedere calitatea de terț a recurente-reclamante față de aceste acte administrativ fiscale.

Pe de altă parte, soluția instanței de fond de menținere a deciziei nr.487/18.12.2012 emisă de Agenția Națională de Administrare Fiscală-Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor ca fiind legală este greșită, având în vedere că organul fiscal a respins contestația recurente-reclamante reținând concomitent atât lipsa calității procesuale active a acesteia cât și tardivitatea contestației, invocând drept temei legal prevederile pct. 12.1 lit.a) și b) din Ordinul Președintelui ANAF nr.2137/2011.

Ori aceste prevederi nu reglementează aplicarea simultană în cazul invocării mai multor excepții, ci soluții distincte în raport de excepțiile invocate, organul fiscal urmând a determina ordinea de soluționare a acestora, în funcție de efectele pe care acestea le produc.

Având în vedere toate aceste considerente, Înalta Curte în temeiul dispozițiilor art. 497 Cod procedură civilă și art. 20 alin.(3) din Legea nr. 554/2004 va admite recursurile formulate, va casa sentința recurată și, în consecință, va admite în parte acțiunea reclamantei, va anula în parte Decizia nr.487/18.12.2012 emisă de Agenția Națională de Administrare Fiscală-Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor, respectiv pct.3 și va obliga pârâta să soluționeze pe fond contestația reclamantei .X. împotriva Deciziei de impunere nr..X./17.02.2011 și a Raportului de inspecție fiscală nr. .X./17.02.2011 emise de Direcția Generală Regională a Finanțelor

Publice a Municipiului .X., menținând celelalte puncte din decizia contestată și va respinge celelalte cereri ca nefondate.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DECIDE:**

Admite recursul declarat de .X. împotriva Sentinței .X. din 29 ianuarie 2014 a Curții de Apel .X. – Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, precum și recursul declarat de .X. împotriva Încheierii de ședință din 30 octombrie 2013 și a Sentinței .X. din 29 ianuarie 2014 ale Curții de Apel .X. – Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Casează sentința recurată și în consecință:

Admite în parte acțiunea formulată de reclamanta .X..

Anulează în parte Decizia nr. 487/18.12.2012 emisă de ANAF – Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor, respectiv punctul 3, și obligă pârâta să soluționeze pe fond contestația reclamantei .X. formulată împotriva Deciziei de impunere nr. .X./17.02.2011 și a Raportului de inspecție fiscală nr. .X./17.02.2011 emise de Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice a Municipiului .X..

Menține celelalte puncte din decizia contestată.

Respinge celelalte cereri ca nefondate.

Definitivă.

Pronunțată în ședință publică, astăzi, 24 noiembrie 2015.

XXXXXX